

[Første næstformand]

angående ændring af lov om offentlige myndigheders registre, fru Ebba Strange, har ordet.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal starte med at takke for de positive bemærkninger, der har været til SF's forslag, ikke mindst fra Socialdemokratiets side, men i virkeligheden også indirekte fra Venstres side og Fremskridtspartiets side, for både Venstres og Fremskridtspartiets ordførere sagde, at man kunne måske godt tænke sig at få lempet lidt mere i den strenge registerlovgivning end det, ministeren lægger op til. Venstre sagde, at de støttede naturligvis ministeren, og det skal Venstre jo sige. Der er ingen tvivl om, at Venstre ikke vil stemme for vores lovforslag, men for ministerens; så loyal en regeringspart er man altså, det er da klart.

Men jeg hører alligevel på de bemærkninger, der er faldet, at vi godt kan få en ganske spændende diskussion i Retsudvalget: om det nu lige præcis er ministerens forslag, vi skal vedtage, eller om man måske alligevel skulle se lidt nærmere på, hvad det egentlig er, der står i SF's forslag.

Jeg indrømmer, at hvis man er relativt ny i denne registerdebat, er det svært at overskue det hele på én gang, og derfor tror jeg også, at det forudsætter et lidt grundigere udvalgsarbejde at finde frem til, hvad vi eventuelt kan enes om. Det er lidt skægt for mig at stå her som den, der siger: Skulle vi nu ikke tage at forenkle denne registerlov helt afgørende? Er det, der er sket siden 1978, ikke i virkeligheden, at det, vi frygtede dengang – da var jeg nemlig også ordfører – var, at vi ville få alle de dér kæmpestore maskiner rundt omkring, at alt, hvad der vedrørte borgernes privatliv, ville blive plottet ind, og at det ville blive et kontrolsamfund ud over alle bredder? Og det, der har været realiteten i udviklingen, har været, at hver medarbejder nu sidder med sin egen lille pc'er hist og pist og her og dér og alle vegne og laver et effektivt stykke arbejde med den dér pc'er, hun eller han har.

Det er det, der er baggrunden for, at vi i SF siger: Jamen o.k., lad os så forbeholde vores lovgivning til det, der faktisk er fortrolighed omkring! Og vi har jo, siden vi vedtog registerloven i 1978, vedtaget en ny offentlighedslov og en ny lov om offentlighed i forvaltningen. Det vil sige, at vi godt ved, hvad der er fortroligt, for det er beskrevet dér, det, vi i 1978 kaldte føl-

somme oplysninger, og som vi i SF's lovforslag nu kalder rent private oplysninger, altså det, som virkelig kun kommer mig selv ved: hvilke sygdomme jeg har lidt af, hvem jeg måtte have gjort hvad sammen med, og hvilke straffe jeg har fået, som for længst er slettet af strafferegisteret. Alle de dér meget personlige ting skal selvfølgelig omgives med al den tavshed, vi overhovedet kan komme i tanke om, fordi det ikke kommer andre ved.

Men derudover er der en lang række personoplysninger, som er offentligt tilgængelige, som ikke er særlig hemmelige, og som der derfor ikke er nogen grund til at holde særlig hemmeligt. Derfor skelner vi i SF på den måde, at vi siger: Vi har en lov, der kun gælder fortrolige oplysninger. Alt, hvad der ikke er fortroligt, kan man for så vidt putte ind på alle de skærme og alle de edb-systemer, man har lyst til. Det, der er fortroligt, laver vi nogle regler for, og det, der er følsomt, det, der er »rent privat«, som vi kalder det i SF's lovforslag, det laver vi nogle skrappe regler for, for det skal der være virkelig skrappe regler for. Jeg håber selvfølgelig at få lejlighed til at påvirke Retsudvalget i den retning, således at det, vi vedtager, er lidt mere visionært end det, ministeren har fremsat.

Hr. minister, jeg synes, det er for småt. Jeg ved godt, at der var den registerkonference, og jeg er ked af, at ingen fra SF kunne være til stede. Det var, fordi vi havde sommergruppemøde på det tidspunkt, ellers havde vi taget vores forslag med og havde blandet os i konferencen; det kunne vi ikke. Men jeg synes, det er for småt.

Og så er der det med, at vi skal vente på EF. Når jeg læser det bilag, vi har fået sendt over fra Justitsministeriet, som handler om EF's planer på dette område, ser jeg – det kan godt være, jeg ikke har nærlæst det godt nok, det kan jeg så gøre senere – at vi er meget længere i Danmark, end man er i mange andre EF-lande, med hensyn til at lovgive på dette område. Det, man efterspørger i EF, er i virkeligheden: Hvad gør I andre steder? Kunne vi lære noget af jer? Hvorfor så ikke gå foran i Danmark og sige: Jamen nu prøver vi efter de her 12-13 år, der er gået siden 1978, at lave en registerlov med nogle visioner i i stedet for bare at lave de dér små korrektioner, som Kommunernes Landsforening gerne vil have, for at de kan lette deres administration lidt, og så samtidig give et par bemyndigelser til justitsministeren.